

влѣзе въ метоха и да иде при леля си. Но не, тя тамъ нѣмаше работа, тамъ нѣмаше да намѣри помощъ, не на тамъ бѣше нейния пхтъ!... Тя не би могла ни една минута да остане при калугерицата и да слуша нейнитѣ празнословия, когато сърцето ѝ прѣкипяквше отъ горчи-вина и беспокойството за Соколова ѝ туряше въ полуда. Верѣдъ тия скръбни обстоятелства едно нѣщо само ѝ поутѣшаваше: проройний дъждъ, който ѝ осбаждаше тука, навѣрно, задържаше и полицейскитѣ хора въ конака; тя бѣше увѣрена, че Соколовъ още не бѣше нападнатъ, и слѣдователно, още остояше надѣжда, макаръ и малка.

Изведнжъ радостна мисль озари умътъ ѝ. — Да идъ у стринини Нетковичини, каза си тя; — по тѣхенъ Таша да пратя хаберъ.

Дѣйствително, у стрина си Нетковица, която живѣше наблизо, Лалка можеше свободно да искаже всичко, като на свой човѣкъ, и да натовари безъ никакъвъ страхъ момчето ѝ съ деликатната мисия.

И тя остави покривътъ, който я засланыше, и храбро тръгна напрѣдъ прѣвъ дъждътъ и прѣвъ лапавицата. Тя прѣгази мжтната вада, ненадѣйно прѣдошла сега голѣма, която ѝ хванъ до срѣдата на пищелитѣ, и продължи пхтя си на горѣ възъ мегданътъ, блѣскана въ лицето отъ силната вѣявица и дъждътъ.

Тя се озова виръ вода у стринини си. Стрина ѝ ѝ прие, смаяна, че иде въ такова врѣме.

— Ухъ, ухъ, какъ си се измокрила! Къдѣ въ такъвъ дъждъ? Свали полката, че си виръ-вода! викаше стрина ѝ, като ѝ посрѣщаше на пруста.

— Стрино, тука ли е вашъ Ташо?

— Че не е се прибралъ отъ отзарана... Хайгонъ, нали го знаешъ? защо ти е?

— Сбогомъ, сринно, и Лалка си земà пакъ омбрелата. Тя приличаше на пиянъ човѣкъ.

— Къдѣ, къдѣ? развика се въздивена стрина ѝ.